

Sygn. akt I UK 367/10

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A. O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o umorzenie należności z funduszu alimentacyjnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2011 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 kwietnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 7 kwietnia 2010 r. oddalił apelację skarżącego od wyroku oddalającego jego odwołanie od decyzji pozwanego z 1 grudnia 2008 r., odmawiających mu umorzenia należności funduszu alimentacyjnego. Ustalono, że skarżący mieszka i pracuje za granicą, jest w stanie spłacać zadłużenie alimentacyjne. Nie było podstaw do umorzenia zaległości alimentacyjnych w oparciu o przepis art. 68 ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) ujęte w kwestii – „co stanowi szczególnie uzasadniony przypadek związany z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu w

rozumieniu art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz czy aktualna sytuacja życiowa i materialna rodziny wnioskodawcy również powinna podlegać ocenie Sądu w kontekście przesłanek wynikających z art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawiona we wniosku podstawa (wyżej *in extenso*) nie spełnia się jako przesłanka przedsądu.

Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Chodzi wszak o problem jurydycznie doniosły, o istotnym znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to wpierw sam autor może stwierdzić, iż istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien je rozpoznać Sąd Najwyższy.

Tymczasem postawiona kwestia sprowadza się do zwykłej wykładni prawa i do jego zastosowania w konkretnej sprawie. To zaś nie stanowi podstawy przedsądu, gdyż wówczas byłby bezprzedmiotowy i postępowanie kasacyjne byłoby kolejną (powszechną) instancją.

Nawet wykładnia prawa jako podstawa przedsądu jest ściśle uwarunkowana kryteriami z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W ramach „istotnego zagadnienia prawnego” pytanie o wykładnię szczególnego przypadku z art. 68 ust. 1 ustawy o świadczeniach nie było też uprawnione, gdyż chodzi o klauzulę generalną, która ma zastosowanie do różnych sytuacji. Taka norma (klauzula generalna) nie uprawnia do stawiania jednej wiążącej wykładni. Ocena należy zatem do sądów. Tłumaczy to również orzecznictwo, które w granicach klauzuli generalnej (normy prawnej) nie może być uznane za rozbieżne. Poza tym, Sąd Najwyższy zajmował się już wykładnią pojęcia szczególnie uzasadnionych przypadków (choćby powołane w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego wyroki Sądu Najwyższego o sygn. II UK 359/07 i II UK 77/06).

Po wtóre przedmiotem zainteresowania uniwersalnej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest ocena prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy skarżącego; stanowi to domenę podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której wniosek nie odwołuje się.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.